HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

2 februarie 2016*

„Marcă comunitară — Procedură de decădere — Marca comunitară figurativă MOTOBI B PESARO — Utilizare serioasă a mărcii — Articolul 51 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 — Probe prezentate împotriva cererii de decădere după expirarea termenului stabilit — Neluare în considerare — Puterea de apreciere a camerei de recurs — Dispoziție contrară — Împrejurări care se opun luării în considerare a unor probe noi sau suplimentare — Articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 — Norma 50 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 2868/95”

În cauza T-171/13,

Benelli Q. J. Srl, cu sediul în Pesaro (Italia), reprezentată de P. Lukácsi și de B. Bozóki, avocați,

reclamantă,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat inițial de F. Mattina, ulterior de P. Bullock, în calitate de agenți,

pârât,

cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI, intervenientă la Tribunal, fiind

Demharter GmbH, cu sediul în Dillingen (Germania), reprezentată de A. Kohn, avocat,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva deciziei Camerei a doua de recurs a OAPI din 16 ianuarie 2013 (cauza R 2590/2011-2), privind o procedură de decădere între Demharter GmbH și Benelli Q. J. Srl,

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din doamna M. E. Martins Ribeiro (raportor), președinte, și domnii S. Gervasoni și L. Madise, judecători,

grefier: domnul I. Drăgan, administrator,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 21 martie 2013,

având în vedere memoriul în răspuns al OAPI depus la grefa Tribunalului la 20 iunie 2013,

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere memoriul în răspuns al intervenientei depus la grefa Tribunalului la 17 iunie 2013,

având în vedere decizia de reatribuire a cauzei Camerei a doua,

în urma ședinței din 7 iulie 2015,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La 14 iunie 2001, reclamanta, Benelli Q. J. Srl, fostă Benelli SpA, a formulat o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare la Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), în temeiul Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), cu modificările ulterioare [înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1)].

2 Marca a cărei înregistrare a fost solicitată este semnul figurativ următor:

3 Produsele pentru care s-a solicitat înregistrarea fac parte din clasele 9, 12 și 25 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare, și corespund următoarei descrieri:

— clasa 9: „Aparate și instrumente de uz științific, nautic, topografic, electrice, electronice, pentru fotografie, cinematografie, optică, cântărire, măsurare, semnalizare, verificare, salvare și învățământ; aparate pentru înregistrarea, transmiterea și reproducerea sunetului sau a imaginii; suporturi magnetice de înregistrare, benzi și discuri acustice; automate de vânzare și mecanisme care funcționează cu monede; case de marcat, mașini de calculat, echipamente de prelucrare a datelor și calculatoare, extinctoare”;

— clasa 12: „Vehicule; aparate pentru transportul terestru, aerian sau nautic; piese și accesorii pentru produsele menționate anterior, în măsura în care sunt incluse în această clasă”;

— clasa 25: „Articole de îmbrăcăminte și încălțăminte, articole pentru acoperirea capului”.

4 Cererea de înregistrare a unei mărci comunitare a fost publicată în *Buletinul mărcilor comunitare* nr. 5/2002 din 14 ianuarie 2002, iar marca solicitată a fost înregistrată la 1 august 2002.

5 Prin scrisoarea din 18 noiembrie 2009, intervenienta, Demharter GmbH, i-a solicitat reclamantei să procedeze la retragerea mărcii contestate ca urmare a lipsei utilizării acesteia în ultimii cinci ani, în caz contrar urmând să introducă o cerere de decădere în fața OAPI.

6 La 22 decembrie 2009, intervenienta a formulat o cerere de decădere în temeiul articolului 51 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009 împotriva înregistrării mărcii contestate pentru toate produsele vizate la punctul 3 de mai sus, invocând lipsa unei utilizări serioase pentru o perioadă continuă de cinci ani care precedă introducerea cererii de decădere, chiar dacă, din cunoștințele sale, marca amintită fusese utilizată între 1950 și 1974 pentru motociclete.

7 La 6 aprilie 2010, reclamanta a prezentat observații și probe ale utilizării în termenul stabilit. La 28 iulie 2010, la 29 octombrie 2010 și la 4 martie 2011, în urma observațiilor formulate de intervenientă, reclamanta a depus noi elemente de probă.

8 Prin decizia din 21 octombrie 2011, divizia de anulare a considerat că nu s-a făcut dovada utilizării serioase a mărcii contestate, astfel că a declarat reclamanta decăzută din drepturile sale începând cu 22 decembrie 2009.

9 La 19 decembrie 2011, reclamanta a formulat o cale de atac la OAPI împotriva deciziei diviziei de anulare, în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009. La 21 februarie 2012, reclamanta a depus memoriul de expunere a motivelor căii de atac, care era însoțit de noi elemente de probă.

10 Prin Decizia din 16 ianuarie 2013 (denumită în continuare „decizia atacată”), Camera a doua de recurs a OAPI a respins calea de atac. În primul rând, în ceea ce privește probele prezentate în fața diviziei de anulare, după ce, pe de o parte, a amintit ansamblul înscrisurilor pe care reclamanta le prezentase în cadrul procedurii administrative și, pe de altă parte, a arătat că reclamanta prezentase, în patru rânduri deja, dovezi ale utilizării, la punctul 34 din decizia menționată, camera de recurs a declarat că împărtășește concluziile deciziei diviziei de anulare în ceea ce privește evidenta insuficiență a înscrisurilor prezentate de reclamantă pentru dovedirea utilizării serioase a mărcii contestate. La punctele 35-44 din această decizie, camera de recurs și-a dezvoltat propria argumentație potrivit căreia probele prezentate erau insuficiente în acest scop.

11 În al doilea rând, în ceea ce privește probele prezentate pentru prima dată în fața sa, camera de recurs a amintit, mai întâi, la punctul 46 din decizia atacată, că articolul 76 din Regulamentul nr. 207/2009 investește OAPI cu o putere de apreciere în a hotărî dacă trebuie sau nu trebuie să ia în considerare faptele și probele prezentate tardiv și a adăugat, la punctul 47 din această decizie, că s-a statuat de către Curte că, de regulă și cu excepția dispozițiilor contrare, prezentarea faptelor și a probelor de către părți rămâne posibilă după expirarea termenelor prevăzute pentru o astfel de prezentare, în aplicarea dispozițiilor regulamentului menționat, și că în niciun caz nu există vreo interdicție în privința OAPI de a ține seama de fapte și de probe astfel invocate sau prezentate tardiv.

12 Camera de recurs a considerat la punctul 50 din decizia atacată că există în speță o dispoziție contrară care se opune luării în considerare a probelor prezentate tardiv, și anume articolul 51 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009, astfel cum este pus în aplicare prin norma 40 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului privind marca comunitară (JO L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 189), după cum rezultă din versiunea sa modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1041/2005 al Comisiei din 29 iunie 2005 (JO L 172, p. 4, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 71), astfel încât prezentarea de dovezi ale utilizării mărcii comunitare după expirarea termenului atrage decăderea din marca respectivă.

13 Totuși, camera de recurs a arătat la punctul 51 din decizia atacată că norma 40 alineatul (5) din Regulamentul nr. 2868/95 nu poate fi interpretată în sensul că se opune luării în considerare a unor elemente de probă suplimentare, având în vedere existența unor elemente noi, chiar dacă acestea au

fost prezentate după expirarea termenului. După ce a amintit, la punctele 52-54 din decizia amintită, condițiile în care probele pot fi considerate suplimentare și admisibile, camera de recurs a considerat la punctul 55 din această decizie că cerința necesară pentru luarea în considerare a unor probe prezentate tardiv nu fusese îndeplinită efectiv decât în parte.

14 În privința produselor din clasele 9 și 25, probele (anexele 6 și 7 la expunerea motivelor căii de atac) au fost considerate noi, iar nu suplimentare. Camera de recurs a apreciat la punctul 56 din decizia atacată, pe de o parte, că probele referitoare la articolele vestimentare care fuseseră prezentate în fața diviziei de anulare erau în mod vădit lipsite de pertinență, dat fiind faptul că nu priveau marca contestată, și, pe de altă parte, că nu fusese prezentat niciun element de probă în ceea ce privește produsele din clasa 9. Prin urmare, probele au fost declarate inadmisibile.

15 La punctul 57 din decizia atacată, camera de recurs a apreciat că probele prezentate tardiv trebuiau considerate „suplimentare” în ceea ce privește motocicletele din clasa 12, în măsura în care vizau „completarea” probelor principale. Cu toate acestea, camera de recurs a constatat că divizia de anulare își exercitase deja puterea discreționară acceptând dovezile de utilizare suplimentare prezentate de reclamantă împreună cu observațiile sale în răspuns la memoriul intervenientei. În consecință, potrivit camerei de recurs, reclamanta avusese deja în mai multe rânduri ocazia de a prezenta elemente de probă pertinente în fața diviziei de anulare și, ca urmare, avusese la dispoziție suficient timp pentru a le reuni și pentru a le pregăti astfel încât să îndeplinească cerințele legale. În consecință, camera de recurs a declarat că împrejurările nu pledau în favoarea acceptării de documente suplimentare.

16 La punctul 58 din decizia atacată, camera de recurs a adăugat că, în orice caz, indiferent dacă aceste documente erau sau nu erau luate în considerare, ele nu demonstrau utilizarea serioasă a mărcii contestate în perioada care se scursese între 22 decembrie 2004 și 21 decembrie 2009 (denumită în continuare „perioada relevantă”), pentru motivele pe care le dezvoltase la punctele 59-69 din decizia amintită, cu privire la documentele prezentate de reclamantă în fața sa, cu excluderea anexelor 6 și 7, declarate inadmisibile (a se vedea punctul 14 de mai sus).

Concluziile părților

17 Reclamanta solicită Tribunalului:

— modificarea deciziei atacate și respingerea cererii de decădere depusă de intervenientă;

— în subsidiar, anularea deciziei atacate și trimiterea cauzei la OAPI în vederea reexaminării acesteia și a adoptării unei noi decizii;

— obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

18 OAPI și intervenienta solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la admisibilitatea trimiterii globale efectuate de reclamantă la argumentele prezentate în scris în procedura în fața OAPI

19 OAPI invocă faptul că trimiterea generală efectuată de reclamantă la ansamblul argumentelor prezentate în scris în cursul procedurii administrative este inadmisibilă.

20 În temeiul articolului 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și al articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului din 2 mai 1991, cererea introductivă trebuie să cuprindă o expunere sumară a motivelor invocate. Potrivit unei jurisprudențe constante, dacă cererea introductivă poate fi susținută și completată cu privire la aspecte specifice prin trimiteri la anumite pasaje din înscrisurile anexate, o trimitere globală la alte înscrisuri nu poate suplini absența elementelor esențiale ale argumentării în drept, care, în temeiul dispozițiilor menționate anterior, trebuie să figureze chiar în cererea introductivă [a se vedea Hotărârea din 8 iulie 2010, Engelhorn/OAPI – The Outdoor Group (peerstorm), T-30/09, Rep., EU:T:2010:298, punctul 18 și jurisprudența citată].

21 În ședință, reclamanta a precizat, în răspunsul la o întrebare adresată de Tribunal, că trimiterea pe care o făcea la anumite ocurențe din cererea introductivă nu trebuia interpretată ca trimitere globală, ci în sensul că argumentația sa se limita doar la puncte specifice dezvoltate în cererea introductivă. În lumina acestor precizări, este necesar să se considere că trebuie respinsă cauza de inadmisibilitate invocată de OAPI.

Cu privire la admisibilitatea criticilor îndreptate împotriva deciziei diviziei de anulare

22 OAPI susține că obiecțiile reclamantei formulate împotriva constatărilor efectuate de divizia de anulare ar trebui declarate inadmisibile.

23 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 65 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, numai deciziile camerelor de recurs pot forma obiectul unei acțiuni în fața instanței Uniunii Europene, astfel încât, în cadrul unei astfel de acțiuni, sunt admisibile numai motivele care se referă la însăși decizia camerei de recurs [Hotărârea din 7 iunie 2005, Lidl Stiftung/OAPI – REWE-Zentral (Salvita), T-303/03, Rec., EU:T:2005:200, punctul 59].

24 În cadrul ședinței, reclamanta a precizat, în răspunsul la o întrebare adresată de Tribunal, că cererea introductivă trebuia interpretată în sensul că motivele enunțate în cadrul acesteia erau îndreptate doar împotriva deciziei atacate. Rezultă că, în această măsură, cauza de inadmisibilitate invocată de OAPI trebuie respinsă.

Cu privire la admisibilitatea elementelor de probă noi prezentate de reclamantă în fața Tribunalului

25 Reclamanta a alăturat cererii introductive formulate în fața Tribunalului un element de probă nou, constând într-o declarație scrisă dată sub jurământ de primarul comunei Pesaro (Italia), declarație care, potrivit OAPI, ar fi inadmisibilă.

26 În această privință, trebuie amintit că acțiunea introdusă la Tribunal vizează controlul legalității deciziilor camerelor de recurs ale OAPI, în sensul articolului 65 din Regulamentul nr. 207/2009. Prin urmare, funcția Tribunalului nu este aceea de a reexamina împrejurările de fapt în lumina probelor prezentate pentru prima dată în fața sa [Hotărârea din 19 noiembrie 2008, Rautaruukki/OAPI (RAUTARUUKKI), T-269/06, Rec., EU:T:2008:512, punctul 20, și Hotărârea din 25 iunie 2010, MIP Metro/OAPI – CBT Comunicación Multimedia (Metromeet), T-407/08, Rep., EU:T:2010:256,

punctul 16]. Rezultă că faptele neinvocate de părți în fața organelor OAPI nu mai pot fi invocate în faza acțiunii introduse la Tribunal (a se vedea Hotărârea din 13 martie 2007, OAPI/Kaul, C-29/05 P, Rep., EU:C:2007:162, punctul 54 și jurisprudența citată).

27 Este necesar de altfel să se constate că, în răspunsul la o întrebare adresată de Tribunal, reclamanta nu a contestat faptul că primarul din Pesaro, care era primar din 2004, ar fi putut să elibereze, în cursul procedurii administrative, la cererea reclamantei, un certificat care, deși diferit din perspectiva datelor menționate în cuprinsul său, care sunt ulterioare datei procedurii administrative, ar fi fost totuși similar celui eliberat în cadrul prezentei acțiuni.

28 În aceste condiții, anexa menționată la punctul 25 de mai sus, care nu a fost prezentată de reclamantă în cadrul procedurii administrative, trebuie, astfel cum a solicitat OAPI, să fie declarată inadmisibilă.

Cu privire la fond

29 Reclamanta invocă, în esență, două motive împotriva deciziei atacate: primul motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 51 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009, iar cel de al doilea pe încălcarea normei 50 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 2868/95.

30 Trebuie să se examineze, mai întâi, motivul întemeiat pe încălcarea normei 50 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 2868/95.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea normei 50 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 2868/95

31 Reclamanta reproșează camerei de recurs că nu a luat în considerare elementele de probă prezentate, pentru motivul că aceasta a declarat, la punctul 57 din decizia atacată, că împrejurările nu pledau în favoarea acceptării documentelor suplimentare.

32 În această privință, trebuie arătat că, în speță, camera de recurs a considerat că cerința privind admiterea unor probe prezentate tardiv nu era îndeplinită efectiv decât în parte, întrucât probele referitoare la articolele vestimentare din clasa 25 prezentate în fața diviziei de anulare nu priveau marca contestată, iar în fața diviziei de anulare nu fusese prezentată nicio probă în ceea ce privește produsele din clasa 9, astfel că numai probele prezentate tardiv în ceea ce privește motocicletele din clasa 12 trebuiau considerate „suplimentare” în sensul normei 50 din Regulamentul nr. 2868/95.

33 În primul rând, referitor la probele care priveau motocicletele din clasa 12, la punctele 59-68 din decizia atacată, camera de recurs a enunțat expres documentele vizate, le-a luat în considerare și le-a analizat și a indicat rațiunile pentru care probele respective nu aduceau nicio informație suplimentară pertinentă în ceea ce privește întinderea utilizării mărcii contestate în perioada relevantă.

34 Rezultă că, întrucât camera de recurs a examinat pertinența documentelor referitoare la motocicletele din clasa 12, critica reclamantei este, în această privință, inoperantă.

35 În al doilea rând, în ceea ce privește probele referitoare la produsele din clasele 9 și 25, camera de recurs a considerat la punctul 56 din decizia atacată că probele (anexele 6 și 7 la memoriul de expunere a motivelor căii de atac) erau noi și nu erau suplimentare, astfel că le-a declarat inadmisibile.

36 Reclamanta contestă inadmisibilitatea acestor probe și pretinde că în mod greșit a refuzat camera de recurs să uzeze de puterea de apreciere de care putea dispune.

37 Contrar a ceea ce pare să considere OAPI, rezultă cu precizie din decizia atacată că aceste probe nu au fost examinate de camera de recurs și că afirmația acesteia potrivit căreia împrejurările nu pledau în favoarea acceptării documentelor suplimentare se aplica doar anexelor, analizate de aceasta de altfel, care priveau motocicletele, iar nu anexelor 6 și 7 la memoriul de expunere a motivelor căii de atac, care nu figurează printre documentele, enumerate la punctele 59-67 din decizia atacată, care au fost supuse aprecierii camerei de recurs. Astfel, la punctul 63 din decizia respectivă, camera de recurs a enunțat și a examinat anexa 5 la memoriul menționat, iar la punctul următor, anexa 8 la acest memoriu, fără a face vreo considerație în ceea ce privește anexele 6 și 7 la același memoriu.

38 Pe de altă parte, nu poate fi primită argumentația OAPI potrivit căreia reclamanta nu ar repune în discuție evaluarea camerei de recurs în privința valorii probatorii a elementelor de probă noi, prezentate pentru prima dată în fața sa, nici motivele pentru care aceasta a considerat că probele respective erau insuficiente pentru a dovedi utilizarea serioasă a mărcii contestate.

39 Astfel, reclamanta pretinde, printre altele, că factorii care figurează în anexele 6 și 7 la memoriul de expunere a motivelor căii de atac permiteau, împreună cu celelalte elemente care fuseseră supuse aprecierii diviziei de anulare, să se dovedească utilizarea serioasă a mărcii contestate.

40 Trebuie să se stabilească dacă, prin faptul că a declarat inadmisibile probele prezentate în fața sa în ceea ce privește produsele din clasele 9 și 25, pentru motivul că erau noi și nu erau suplimentare, camera de recurs a săvârșit o eroare care afectează legalitatea deciziei atacate.

41 În această privință, trebuie arătat că s-a amintit de către camera de recurs la punctul 47 din decizia atacată că, în ceea ce privește articolul 76 din Regulamentul nr. 207/2009, Curtea statuase că, de regulă și cu excepția dispozițiilor contrare, prezentarea faptelor și a probelor de către părți rămâne posibilă după expirarea termenelor prevăzute pentru o astfel de prezentare, în aplicarea dispozițiilor acestui regulament, iar la punctul 49 din decizia menționată că, în niciun caz, nu există vreo interdicție în privința OAPI de a ține seama de fapte și de probe invocate sau prezentate tardiv, astfel că acesta se bucură de o putere de apreciere în a hotărî dacă trebuie sau nu trebuie să le ia în considerare.

42 Camera de recurs a considerat la punctul 50 din decizia atacată că articolul 51 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009, astfel cum este pus în aplicare prin norma 40 alineatul (5) din Regulamentul nr. 2868/95, constituia tocmai o dispoziție contrară și că rezulta din aceste dispoziții că prezentarea de dovezi ale utilizării mărcii comunitare după expirarea termenului atrăgea decăderea din drepturile asupra mărcii.

43 Totuși, camera de recurs a adăugat la punctul 51 din decizia atacată că norma 40 alineatul (5) din Regulamentul nr. 2868/95 nu poate fi interpretată în sensul că se opune luării în considerare a unor elemente de probă suplimentare, având în vedere existența unor elemente noi, chiar dacă acestea au fost prezentate după expirarea acestui termen peremptoriu, și, la punctul 52 din aceeași decizie, că norma 50 alineatul (1) al treilea paragraf din regulamentul menționat subordonează admisibilitatea unor probe noi condiției ca probele să fie suplimentare.

44 Camera de recurs a precizat la punctul 53 din decizia atacată că reiese cu claritate din termenul „suplimentare” că probele suplimentare trebuie să fie elemente complementare, iar nu probele principale, astfel încât, dacă nicio probă a utilizării nu ar fi prezentată în termenul stabilit sau dacă probele prezentate ar fi în mod vădit insuficiente sau lipsite de pertinență, partea nu ar putea să fie recompensată prin posibilitatea de a prezenta pentru prima dată probele utilizării sau principala parte a elementelor de probă după expirarea termenului.

45 Camera de recurs a adăugat la punctul 54 din decizia atacată că norma 22 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2868/95 trebuie înțeleasă în sensul că nimic nu se poate opune luării în considerare a unor elemente de probă suplimentare, care doar se adaugă altor elemente depuse în termenul stabilit,

cât timp probele inițiale nu sunt lipsite de pertinență, ci au fost considerate insuficiente. Acest raționament, care, potrivit camerei de recurs, nu face în niciun caz superfluă norma 22 alineatul (2) din regulamentul menționat, este cu atât mai valabil cu cât titularul mărcii comunitare nu a abuzat de termenele stabilite recurgând în mod deliberat la procedee dilatorii sau demonstrând o neglijență vădită, iar elementele de probă pe care le-a prezentat se limitau să confirme indiciile rezultate deja din declarațiile scrise depuse în termenul stabilit.

46 Camera de recurs a dedus de aici, la punctul 56 din decizia atacată, că anexele 6 și 7 la memoriul de expunere a motivelor căii de atac, care fuseseră supuse aprecierii sale de către reclamantă, erau inadmisibile pentru următorul motiv:

„În ceea ce privește produsele cuprinse în clasele 9 și 25, probele (anexele 6 și 7 la expunerea de motive) sunt noi, dar nu suplimentare. Probele referitoare la articolele vestimentare care au fost prezentate în fața diviziei de anulare erau în mod vădit lipsite de pertinență, dat fiind că ele nu priveau marca în cauză. În ceea ce privește produsele din clasa 9, nu a fost prezentat niciun element de probă. Prin urmare, probele sunt inadmisibile.”

47 Trebuie amintit că este, desigur, adevărat că articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 prevede că OAPI poate să nu ia în considerare faptele pe care părțile nu le-au invocat sau dovezile pe care nu le-au furnizat în timp util.

48 Astfel cum a statuat Curtea, din modul de redactare a acestei dispoziții rezultă că, de regulă și cu excepția dispozițiilor contrare, prezentarea faptelor și a probelor de către părți rămâne posibilă după expirarea termenelor prevăzute pentru o astfel de prezentare, în aplicarea dispozițiilor regulamentului menționat, și că în niciun caz nu există vreo interdicție în privința OAPI de a ține seama de fapte și de probe astfel invocate sau prezentate tardiv (Hotărârea OAPI/Kaul, punctul 26 de mai sus, EU:C:2007:162, punctul 42, Hotărârea din 18 iulie 2013, New Yorker SHK Jeans/OAPI, C-621/11 P, Rep., EU:C:2013:484, punctul 22, și Hotărârea din 3 octombrie 2013, Rintisch/OAPI, C-122/12 P, Rep., EU:C:2013:628, punctul 23).

49 Precizând că acesta din urmă „poate” să hotărască, într-o asemenea situație, să nu țină seama de astfel de dovezi, dispoziția menționată învestește OAPI cu o largă putere de apreciere în a hotărî, motivându-și decizia sub acest aspect, dacă este sau nu este necesar să ia în considerare aceste dovezi (Hotărârea Rintisch/OAPI, punctul 48 de mai sus, EU:C:2013:628, punctul 24).

50 În măsura în care cel de al doilea motiv avansat de reclamantă vizează doar constatarea camerei de recurs potrivit căreia puterea de apreciere de care poate dispune privește numai probele suplimentare celor deja comunicate, iar nu pe cele care ar fi comunicate abia în faza căii de atac, în timp ce în fața diviziei de anulare nu ar fi fost comunicat niciun element pertinent, trebuie să se stabilească exclusiv dacă s-a considerat în mod întemeiat de către camera de recurs că acestea din urmă sunt inadmisibile.

51 Trebuie amintit că, la punctele 32 și 33 din Hotărârea Rintisch/OAPI, punctul 48 de mai sus (EU:C:2013:628), Curtea a statuat următoarele:

„32 Or, potrivit normei 50 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul [nr. 2868/95], atunci când calea de atac este îndreptată împotriva unei decizii a unei divizii de opoziție, camera de recurs limitează examinarea căii de atac la faptele și la probele prezentate în termenele stabilite sau specificate de divizia de opoziție, cu excepția cazului în care consideră că trebuie să se țină seama de fapte și de probe noi sau suplimentare în temeiul articolului [76] alineatul (2) din Regulamentul nr. [207/2009].

33 Regulamentul [nr. 2868/95] prevede, așadar, în mod expres că, la momentul examinării unei căi de atac îndreptate împotriva unei decizii a unei divizii de opoziție, camera de recurs dispune de puterea de apreciere care rezultă din norma 50 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul

[nr. 2868/95] și din articolul [76] alineatul (2) din Regulamentul nr. [207/2009] pentru a decide dacă trebuie sau nu trebuie luate în considerare fapte și probe noi sau suplimentare care nu au fost prezentate în termenele stabilite sau specificate de divizia de opoziție.”

52 Astfel cum a arătat avocatul general Sharpston în nota de subsol 23 care figurează în Concluziile sale prezentate în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Rintisch/OAPI, punctul 48 de mai sus (EU:C:2013:628), „[d]iferitele versiuni lingvistice ale celui de al treilea paragraf al normei 50 alineatul (1) [din Regulamentul nr. 2868/95] nu corespund întru totul” și, „[d]e exemplu, textul în limba franceză se referă la «faits et preuves nouveaux ou supplémentaires», iar textul în limba neerlandeză vorbește despre «aanvullende feiten en bewijsstukken»”.

53 Trebuie adăugat că expresia „fapte sau probe noi” înțeleasă în sensul că în cadrul procedurii în fața instanței inferioare nu ar fi fost comunicat niciun fapt sau nicio probă nu figurează, printre altele, nici în versiunea engleză (additional or supplementary facts and evidence), nici în versiunea germană (zusätzliche oder ergänzende Sachverhalte und Beweismittel), nici în versiunea daneză (yderligere eller supplerende kendsgerninger og beviser), nici în versiunea estonă (lisa- või täiendavaid fakte ja tõendeid), nici în versiunea spaniolă (hechos y pruebas adicionales), nici în versiunea italiană (fatti e prove ulteriori o complementari), nici în versiunea portugheză (factos adicionais ou suplementares), nici în versiunea cehă (další nebo doplňkové skutečnosti a důkazy), nici în versiunea suedeză (att ytterligare eller kompletterande sakförhållanden och bevis bör).

54 Rezultă din diferitele versiuni lingvistice că elementele noi în sensul versiunii franceze trebuie să vină în completarea elementelor deja furnizate, astfel încât, așa cum a arătat avocatul general Sharpston la punctul 66 din Concluziile prezentate în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Rintisch/OAPI, punctul 48 de mai sus (EU:C:2013:628), „este evident că, pentru ca probele să fie caracterizate [ca noi sau ca suplimentare], este necesar ca alte probe să fi fost prezentate într-un stadiu anterior al procedurii”.

55 Această interpretare, care reiese din cuprinsul punctului 33 din Hotărârea Rintisch/OAPI, punctul 48 de mai sus (EU:C:2013:628), se impune și cu privire la puterea de apreciere de care dispune camera de recurs și care nu poate să se extindă la probe prezentate pentru prima dată în fața sa, în situația în care în fața diviziei de anulare nu a fost prezentată nicio probă.

56 În speță, trebuie arătat că, în cadrul procedurii care s-a aflat pe rolul diviziei de anulare, reclamanta a putut să transmită în mai multe rânduri (și anume, la 8 ianuarie 2010, la 28 iulie 2010, la 29 octombrie 2010 și la 4 martie 2011), faptele și probele care trebuiau să demonstreze utilizarea serioasă a mărcii contestate pentru cele trei clase pentru care marca respectivă fusese înregistrată.

57 Dacă, într-adevăr, în ceea ce privește motocicletele din casa 12, au fost transmise elemente de probă, trebuie în schimb confirmată constatarea camerei de recurs potrivit căreia probele referitoare la articolele vestimentare din clasa 25 care au fost prezentate în fața diviziei de anulare erau în mod vădit lipsite de pertinență dat fiind că nu priveau marca contestată (punctul 56 din decizia atacată), elementele figurative care apăreau fiind, pe de altă parte, puțin lizibile, iar în ceea ce privește produsele din clasa 9, nu fusese prezentat niciun mijloc de probă, astfel că aceste probe trebuiau considerate inadmisibile.

58 Astfel, trebuie să se considere că, întrucât nu a prezentat nicio faptă sau probă cu privire la produsele din clasele 9 și 25 în cadrul procedurii în fața diviziei de anulare, reclamanta nu putea să suplinească această carență prin depunerea pentru prima dată a unor elemente de probă în fața camerei de recurs pentru a demonstra caracterul serios al utilizării mărcii contestate în ceea ce privește produsele din aceste două clase.

59 În această privință, trebuie de altfel să se arate că, în răspunsul la o întrebare adresată în cadrul ședinței de Tribunal, reclamanta nu a fost nicidecum în măsură să menționeze anexele depuse în fața diviziei de anulare care demonstrau că cele constatate de camera de recurs la punctul 56 din decizia atacată, potrivit cărora ea nu depusese probe ale utilizării mărcii contestate în ceea ce privește produsele din clasele 9 și 25, erau eronate.

60 Reclamanta s-a limitat să facă trimitere la „catalogul de accesorii și îmbrăcăminte Benelli 2008/2009, în care sunt enumerate piese de schimb și articole de îmbrăcăminte [fără a exista vreo] referire la MOTOBI”, solicitând Tribunalului să verifice el însuși dacă această constatare era eronată, dar fără să invoce un document concret care să permită să se facă dovada erorii pretins săvârșite.

61 Or, trebuie să se constate că, dacă acest catalog făcea efectiv referire la Benelli, marca contestată nu figura, în schimb, ea însăși în niciun mod în documentele cuprinse în catalogul vizat la punctul 60 de mai sus.

62 Rezultă că, atunci când a constatat că reclamanta nu prezentase niciun element referitor la utilizarea mărcii contestate în ceea ce privește produsele din clasele 9 și 25 în faza procedurii în fața diviziei de anulare, camera de recurs nu a săvârșit nicio eroare de drept care să afecteze legalitatea deciziei atacate.

63 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că al doilea motiv trebuie respins.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 51 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009

64 Reclamanta reproșează, în esență, camerei de recurs faptul că a considerat că elementele de probă pe care le-a supus aprecierii acesteia sunt insuficiente pentru a demonstra utilizarea serioasă a mărcii contestate.

65 Trebuie amintit că rezultă din considerentul (10) al Regulamentului nr. 207/2009 că legiuitorul a considerat că protecția mărcii comunitare nu se justifică decât în măsura în care aceasta a fost în mod efectiv utilizată. În conformitate cu acest considerent, articolul 51 alineatul (1) litera (a) din regulamentul menționat prevede că titularul mărcii comunitare este declarat decăzut din drepturi, printre altele, ca urmare a unei cereri prezentate la OAPI, în cazul în care, pe o perioadă neîntreruptă de cinci ani, marca nu a făcut obiectul unei utilizări serioase în Uniunea Europeană pentru produsele și serviciile pentru care este înregistrată și în cazul în care nu există motive întemeiate pentru neutilizare. Această dispoziție adaugă că începerea sau reluarea utilizării făcută în termen de trei luni înainte de depunerea cererii, acest termen începând să curgă cel mai devreme la expirarea perioadei neîntrerupte de cinci ani de neutilizare, nu este luată în considerare atunci când pregătirile pentru începerea sau pentru reluarea utilizării intervin numai după ce titularul a aflat că cererea ar putea fi depusă.

66 Norma 22 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2868/95, care se aplică în cazul cererilor de decădere în temeiul normei 40 alineatul (5) din același regulament, prevede că dovada utilizării mărcii trebuie să privească locul, durata, importanța și natura utilizării mărcii contestate [Hotărârea din 10 septembrie 2008, Boston Scientific/OAPI – Terumo (CAPIO), T-325/06, Rep., EU:T:2008:338, punctul 27, și Hotărârea din 24 mai 2012, TMS Trademark-Schutzrechtsverwertungsgesellschaft/OAPI – Comercial Jacinto Parera (MAD), T-152/11, Rep., EU:T:2012:263, punctul 17].

67 *Ratio legis* a cerinței potrivit căreia o marcă trebuie să fi făcut obiectul unei utilizări serioase pentru a fi protejată în temeiul dreptului Uniunii rezidă în faptul că registrul OAPI nu poate fi asimilat cu un depozit strategic și static care conferă unui deținător inactiv un monopol legal pe o perioadă nedeterminată. Dimpotrivă și în conformitate cu considerentul (10) al Regulamentului nr. 207/2009, registrul în cauză ar trebui să reflecte cu fidelitate indicațiile pe care întreprinderile le utilizează în

mod efectiv pe piață pentru a-și deosebi produsele și serviciile în viața economică (a se vedea de asemenea în acest sens Ordonanța din 27 ianuarie 2004, La Mer Technology, C-259/02, Rec., EU:C:2004:50, punctele 18-22).

68 În interpretarea noțiunii „utilizare serioasă”, trebuie să se țină seama de faptul că *ratio legis* a cerinței potrivit căreia marca contestată trebuie să fi făcut obiectul unei utilizări serioase nu urmărește nici să evalueze reușita comercială, nici să controleze strategia economică a unei întreprinderi sau să rezerve protecția mărcilor numai în favoarea exploatărilor comerciale importante din punct de vedere cantitativ (a se vedea Hotărârea MAD, punctul 66 de mai sus, EU:T:2012:263, punctul 18 și jurisprudența citată).

69 Astfel cum reiese din cuprinsul punctului 43 din Hotărârea din 11 martie 2003, Ansul (C-40/01, Rec., EU:C:2003:145), o marcă face obiectul unei utilizări serioase atunci când este utilizată în conformitate cu funcția sa esențială, care este aceea de a garanta identitatea originii produselor sau serviciilor pentru care a fost înregistrată, în scopul de a crea sau de a păstra un debușeu pentru aceste produse și servicii, fiind excluse utilizările cu caracter simbolic având ca unic obiect menținerea drepturilor conferite de marcă. În plus, condiția utilizării serioase a mărcii impune ca aceasta, astfel cum este protejată pe teritoriul relevant, să fie utilizată în mod public și spre exterior (a se vedea Hotărârea MAD, punctul 66 de mai sus, EU:T:2012:263, punctul 19 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea prin analogie Hotărârea Ansul, citată anterior, EU:C:2003:145, punctul 37).

70 Aprecierea caracterului serios al utilizării mărcii trebuie să se bazeze pe ansamblul faptelor și al împrejurărilor adecvate pentru a stabili realitatea exploatării comerciale a acesteia, în special pe utilizările considerate justificate în sectorul economic vizat pentru menținerea sau pentru crearea cotelor de piață în beneficiul produselor sau serviciilor protejate de marcă, pe natura acestor produse sau servicii, pe caracteristicile pieței, pe întinderea și pe frecvența utilizării mărcii (a se vedea Hotărârea MAD, punctul 66 de mai sus, EU:T:2012:263, punctul 20 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea prin analogie Hotărârea Ansul, punctul 69 de mai sus, EU:C:2003:145, punctul 43).

71 În ceea de privește importanța utilizării mărcii contestate, trebuie să se ia în considerare în special volumul comercial al ansamblului actelor de utilizare, pe de o parte, și întinderea perioadei în cadrul căreia au fost îndeplinite acte de utilizare, precum și frecvența acestor acte, pe de altă parte (a se vedea Hotărârea MAD, punctul 66 de mai sus, EU:T:2012:263, punctul 21 și jurisprudența citată).

72 Pentru a examina, într-o cauză, caracterul serios al utilizării unei mărci comunitare este necesar să se efectueze o apreciere globală, ținând seama de toți factorii pertinenți din speță. Această apreciere implică o anumită interdependență între factorii luați în considerare. Astfel, un volum redus de produse comercializate sub marca respectivă poate fi compensat de o intensitate mare sau de o constanță mare în timp a utilizării acestei mărci și invers. În plus, cifra de afaceri realizată, precum și cantitatea de vânzări de produse sub marca contestată nu pot fi apreciate în absolut, ci doar în raport cu alți factori pertinenți precum volumul activității comerciale, capacitățile de producție sau de comercializare ori gradul de diversificare al întreprinderii care exploatează marca, precum și caracteristicile produselor sau serviciilor pe piața respectivă. Pentru aceste motive, Curtea a precizat că nu este necesar ca utilizarea mărcii contestate să fie întotdeauna importantă din punct de vedere cantitativ pentru a fi calificată drept serioasă. Prin urmare, chiar o utilizare minimă poate fi suficientă pentru a fi calificată drept serioasă, cu condiția să fie considerată justificată, în sectorul economic vizat, pentru menținerea sau pentru crearea cotelor de piață pentru produsele sau serviciile protejate de marcă (a se vedea Hotărârea MAD, punctul 66 de mai sus, EU:T:2012:263, punctul 22 și jurisprudența citată).

73 De asemenea, Curtea a adăugat la punctul 72 din Hotărârea din 11 mai 2006, Sunrider/OAPI (C-416/04 P, Rec., EU:C:2006:310), că nu este posibil să se stabilească *a priori* și în mod abstract ce limită cantitativă ar trebui reținută pentru a se determina dacă utilizarea are sau nu are caracter serios, astfel încât nu poate fi, prin urmare, instituită o normă *de minimis* care nu ar permite OAPI

sau, în cazul unei acțiuni, Tribunalului să aprecieze toate împrejurările litigiului cu care este sesizat. Astfel, Curtea a statuat că, dacă servește unui scop comercial real, o utilizare chiar minimă poate fi suficientă pentru a stabili existența unui caracter serios (a se vedea Hotărârea MAD, punctul 66 de mai sus, EU:T:2012:263, punctul 23 și jurisprudența citată).

74 Cu toate acestea, cu cât volumul comercial al exploatării mărcii este mai limitat, cu atât este mai necesar ca deținătorul mărcii să aducă indicații suplimentare care să permită înlăturarea eventualelor îndoieli cu privire la caracterul serios al utilizării mărcii respective [Hotărârea din 18 ianuarie 2011, Advance Magazine Publishers/OAPI – Capela & Irmãos (VOGUE), T-382/08, Rep., EU:T:2011:9, punctul 31].

75 Pe de altă parte, Tribunalul a precizat că utilizarea serioasă a unei mărci nu poate fi demonstrată prin probabilități sau prin prezumții, ci trebuie să se întemeieze pe elemente concrete și obiective care să dovedească o utilizare efectivă și suficientă a mărcii pe piața relevantă (a se vedea Hotărârea MAD, punctul 66 de mai sus, EU:T:2012:263, punctul 24 și jurisprudența citată).

76 În lumina acestor considerații trebuie să se examineze dacă s-a concluzionat în mod întemeiat de către camera de recurs, care a confirmat decizia diviziei de anulare, în sensul lipsei unei utilizări serioase a mărcii contestate în cursul celor cinci ani care precedă introducerea cererii de decădere din drepturile asupra mărcii respective.

77 Întrucât cererea de decădere din drepturile asupra mărcii contestate a fost depusă la 22 decembrie 2009, perioada de cinci ani vizată la articolul 51 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009, care a fost amintită la punctul 16 de mai sus, se întinde, astfel cum a arătat în mod întemeiat camera de recurs la punctul 32 din decizia atacată, de la 22 decembrie 2004 la 21 decembrie 2009.

78 Trebuie să se arate că probele furnizate de reclamantă în cadrul procedurii administrative în fața diviziei de anulare cu privire la utilizarea mărcii contestate sunt următoarele:

— participarea la salonul EICMA (2003):

  — extras de pe site-ul web www.cyberscooter.it cu o referire la motocicletele MOTOBI la salonul EICMA 2003;

  — extras de pe site-ul www.eicma.it conținând informații cu privire la salonul EICMA 2010. Salonul EICMA este o expoziție de motociclete care are loc la Milano. Nu există nicio referire la MOTOBI.

— extrase de pe site-urile web cu privire la motocicletele MOTOBI (2004):

  — extras de pe site-ul www.pakautocar.com cu două imagini de motociclete. După titlul acestui site, este vorba despre «imagini de motociclete Motobi pentru fundaluri de ecran»;

  — extras de pe site-ul www.motorcyclespecifications.info/Motobi_Velvet 400.html cu informații tehnice referitoare la un scuter MOTOBI (2004) și

  — extras de pe site-ul www.bikez.com cu informații tehnice referitoare la un scuter «Motobi Adiva 150» (2004) și la un scuter «Motobi Adiva 125» (2004).

— comandă (15 octombrie 2009):

  — comanda Keeway France SAS. adresată Benelli Q. J. Srl, pentru 26 de unități de scutere Pepe 50 purtând marca MOTOBI pentru piața franceză. Comanda este semnată de «directorul general». Documentul este datat 15 octombrie 2009. Scrisoarea domnului PAN, de la Keeway France SAS, prin care indică faptul că comanda Keeway a fost semnată de el;

  — scrisoarea din 25 noiembrie 2009 a Benelli Q. J. Srl (semnată de reprezentantul legal, directorul general al Benelli) în răspuns la comandă, în care se arată că întreprinderea ar fi în măsură să livreze scuterele înainte de sfârșitul lunii iulie 2010.

— facturi (2010):

  — factura emisă de Benelli Q. J. Srl adresată Keeway France, la data de 20 iulie 2010, pentru vânzarea unui «Velvet 125 cc black Motobi», pentru suma de 680 de euro, însoțită de un document de transport;

  — factura emisă de Benelli Q. J. Srl către Motor Show Center Sport Srl, la Milano, la data de 30 iunie 2010, pentru vânzarea a trei motocicletele pentru suma de 3 448 de euro, însoțită de două documente de transport, unul datat 2 iulie 2010 pentru două «Velvet 125 nero Motobi», iar celălalt 30 iunie 2010 pentru trei «49x on road nero – Motobi».

— imagini (nedatate):

  — patru imagini de motociclete purtând marca «MOTOBI»:

  — extrase ale unor imagini ale «Velvet Motobi» obținute de pe Google.

— revânzare de piese de schimb «MOTOBI» (nedatate):

  — extras de pe site-ul web webcache.googleusercontent.com cu informații despre piesele de schimb MOTOBI. Se arată că «Motobi a fost fondată, în 1950, de unul dintre cei șase frați Benelli, care fabrica motociclete de ceva mai mult de douăzeci de ani înainte ca uzina să își închidă porțile»;

  — alte extrase de pe site-uri web (eBay, motorcycles.shop, webcache.googleusercontent.com, justgastanks.com) implicând terți care vând piese de schimb MOTOBI de epocă sau pentru vechile motociclete MOTOBI. Paginile au fost imprimate la 29 octombrie 2010.

— cataloage:

— cataloage de motociclete Benelli în care sunt prezentate imagini de produse desemnate sub numele Velvet și Adiva. Potrivit titularului mărcii comunitare, cataloagele datează din 2004. Această dată nu este însă vizibilă pe cataloage. Titularul mărcii comunitare a susținut de asemenea că aceste cataloage demonstrează folosirea mărcii MOTOBI în comun cu mărcile Velvet și Adiva. Pe prima pagină apare semnul următor:

— catalogul de accesorii și îmbrăcăminte Benelli 2008/2009 în care sunt enumerate piese de schimb și articole de îmbrăcăminte. Nu există nicio referire la MOTOBI.

— cu privire la societate:

— extrase de pe site-ul web webcache.googleusercontent.com conținând informații cu privire la «Benelli Adiva 150» și cu privire la istoria Benelli, mai precis cu privire la «gama de motocicletele Benelli 2005». Extrasele conțin câteva imagini, dar nu există nicio informație despre marca MOTOBI – în afara unei menționări a faptului că MOTOBI și Benelli au produs aproximativ 300 de motocicletele pe zi în 1962. Potrivit titularului mărcii comunitare, aceste extrase demonstrează că Benelli fabrică motociclete Adiva, care sunt totodată marcate și cu MOTOBI;

— comunicatul de presă online din data de 15 septembrie 2005, în care se arată că Benelli a fost cumpărată de o întreprindere chineză, și un extras de pe site-ul web www.twowheelsblog.com conținând un articol intitulat «Benelli în criză: întreprinderea își reduce producția și preconizează o mutare în China» (dată ilizibilă);

— extras de pe site-ul web www.benelliclubgb.net conținând informații despre Benelli Motobi Club GB, imprimat la 29 octombrie 2010;

— extrase de pe site-uri web cu privire la muzeul Benelli, care conține motociclete MOTOBI, imprimat la 29 octombrie 2010.”

79 Pe de altă parte, reclamanta a prezentat în fața camerei de recurs alte elemente de probă care au fost examinate de aceasta din urmă la punctele 59-67 din decizia atacată și au făcut obiectul observațiilor care urmează.

80 Camera de recurs a constatat că factura, care era depusă în anexa 1 la memoriul de expunere a motivelor căii de atac, era datată 2 august 2010, deci în afara perioadei relevante, și făcea vorbire de vânzarea a trei scutere la prețul unitar de 680 de euro, prin urmare o cantitate mică. Ea a considerat în continuare că declarațiile depuse în anexa 2 la memoriul amintit erau vagi și nu precizau în niciun mod că produsele fuseseră vândute, ci doar fabricate. Anexa 3 la acest memoriu nu se raporta la produsele PESARO B MOTOBI. Anexa 4 la același memoriu se referea la dreptul de utilizare a logourilor „Benelli” și „MotoBi” în cadrul unor expoziții programate în anul 2005, fără a fi făcută dovada utilizării lor. Anexa 5 la memoriul respectiv conținea un articol în engleză care trata istoria mărcii MOTOBI. Ultima dată menționată era din anul 1972. Această din urmă anexă conținea și fotografii de scutere nedatate. Anexa 8 la acest memoriu conținea fotografii cu motociclete nedatate. Anexa 9 la același memoriu conținea fotografii cu motociclete nedatate și imprimate în anul 2011.

Anexa 10 la memoriul sus-menționat conținea specificațiile tehnice a două modele MOTOBI din 2004. În sfârșit, anexa 11 la memoriul sus-menționat conținea articole de presă și fotografii cu motociclete denumite „benelli”, fără a fi menționată marca PESARO B MOTOBI.

81 Trebuie să se constate că, atât pentru motivele menționate de divizia de anulare, care sunt reluate la punctul 16 din decizia atacată, cât și pentru cele menționate de camera de recurs, care figurează la punctele 59-68 din decizia menționată, toate elementele prezentate de reclamantă în cadrul procedurii administrative sunt în mod vădit insuficiente pentru a demonstra utilizarea serioasă a mărcii contestate.

82 Astfel cum arată în mod întemeiat OAPI, cea mai mare parte a documentelor prezentate de reclamantă pentru a demonstra utilizarea serioasă a mărcii contestate sunt lipsite de valoare probatorie, în măsura în care fie nu sunt datate sau au o dată ulterioară sau anterioară perioadei relevante, fie nu cuprind nicio referire la marca contestată sau constituie fotografii nedatate și care nu pot fi coroborate cu alte documente precum cataloage de produse ori liste de referințe. Niciun document nu conține date referitoare la cifra de afaceri sau la numărul vânzărilor de produse care poartă marca în perioada relevantă.

83 Astfel, singurele elemente transmise de reclamantă camerei de recurs și care cuprind o dată situată înăuntrul perioadei relevante amintite la punctul 77 de mai sus sunt: o comandă din 15 octombrie 2009 pentru 26 de scutere marca MOTOBI, însoțită de un răspuns din data de 25 noiembrie 2009, care a fost urmată de o singură factură, din data de 20 iulie 2010, ulterioară perioadei relevante și care privește un singur scuter, iar nu 26.

84 În această privință, trebuie arătat că, deși comanda din 15 octombrie 2009 pentru 26 de scutere marca MOTOBI se înscrie în perioada relevantă pentru dovedirea utilizării serioase a mărcii, este necesar, totuși, să se constate că răspunsul reclamantei la comanda respectivă poartă o dată la care ea fusese informată despre iminenta inițiere a unei proceduri de decădere de către intervenientă (a se vedea punctul 5 de mai sus) și că, în conformitate cu articolul 51 alineatul (1) litera (a) ultima teză din Regulamentul nr. 207/2009, aceste elemente sunt cuprinse în perioada de trei luni care a precedat data depunerii cererii de decădere.

85 Pe de altă parte, în ceea ce privește, în primul rând, argumentul reclamantei potrivit căruia ar fi furnizat numeroase elemente de probă, trebuie constatat că simplul fapt că reclamanta a prezentat în cadrul procedurii administrative, astfel cum afirmă ea însăși, „numeroase elemente de probă” este irelevant din perspectiva demonstrării caracterului serios al utilizării mărcii contestate, această dovadă depinzând nu de volumul de documente anexate, cu atât mai mult când aceste documente nu fac nicio referire la respectiva marcă figurativă contestată sau sunt în cvasitotalitatea lor anterioare ori ulterioare perioadei relevante, ci de calitatea și de pertinența documentelor care trebuie să permită reclamantei să dovedească această utilizare serioasă, care nu poate fi prezumată pe baza unor elemente fragmentare și insuficiente.

86 În plus, prevalându-se de documente anterioare sau ulterioare perioadei relevante și susținând că „trebuie să se presupună că aceste documente produc un efect și asupra perioadei relevante”, reclamanta săvârșește în mod vădit două erori, pe de o parte, prin faptul că pretinde că aceste documente, care nu se raportează la perioada relevantă, trebuie luate în considerare pentru dovedirea caracterului serios al utilizării mărcii contestate și, pe de altă parte, prin aceea că apreciază că o asemenea dovadă poate fi făcută prin simple prezumții sau supoziții, contrar jurisprudenței amintite la punctul 75 de mai sus.

87 Desigur, Curtea a statuat la punctul 31 din Ordonanța La Mer Technology, punctul 67 de mai sus (EU:C:2004:50), că pot fi luate în considerare împrejurări ulterioare prezentării cererii de decădere. Ea a precizat totuși că astfel de împrejurări pot permite confirmarea sau o mai bună apreciere a sferei de utilizare a mărcii în perioada relevantă, precum și a intențiilor reale ale titularului în aceeași perioadă.

88 În plus, dovada caracterului serios al utilizării mărcii contestate nu se poate face prin elemente care nu se raportează la perioada relevantă.

89 Or, trebuie să se constate că, în speță, documentele ulterioare transmise de reclamantă atât diviziei de anulare, cât și în fața camerei de recurs nu permit o mai bună apreciere a sferei de utilizare a mărcii în perioada relevantă, întrucât nu confirmă nicio informație referitoare la perioada respectivă.

90 În ceea ce privește, în al doilea rând, argumentul reclamantei potrivit căruia camera de recurs nu a luat în considerare „importanța participării sale la salonul EICMA, cunoscut pe plan mondial", care are loc, potrivit reclamantei înseși, în luna noiembrie a fiecărui an, aceasta invocând prezența sa în anul 2003 și în anul 2004, trebuie amintit că perioada relevantă începe la 22 decembrie 2004, astfel că, presupunând chiar că reclamanta a participat la acest salon, participarea sa ar fi anterioară perioadei în cadrul căreia trebuie realizată utilizarea serioasă a mărcii contestate.

91 Faptul că, potrivit reclamantei, ca urmare a acestei participări în anul 2003 și în anul 2004 la salonul amintit, marca contestată ar fi fost prezentă pe piață pe parcursul anilor următori nu este susținut în niciun mod și nu se poate deduce din această simplă participare că reclamanta ar fi demonstrat că a realizat o utilizare serioasă a mărcii respective, iar aceasta cu atât mai mult cu cât trebuie amintit că, în conformitate cu jurisprudența menționată la punctul 75 de mai sus, o astfel de dovadă nu poate fi făcută prin simple prezumții sau supoziții.

92 În ceea ce privește, în al treilea rând, argumentul reclamantei potrivit căruia camera de recurs nu a luat în considerare în mod corespunzător faptul că au fost fabricate inclusiv în anul 2004 produse purtând submărci ale MOTOBI, și anume Adiva și Velvet, trebuie precizat că, în orice caz, elementele de probă referitoare la aceste submărci sunt insuficiente pentru a demonstra utilizarea serioasă a mărcii contestate.

93 În special, anexa 1 la memoriul de expunere a motivelor căii de atac, care este o factură din data de 2 august 2010 în beneficiul Keeway France SAS, purtând prin urmare o dată ulterioară celei a cererii de decădere, se referă la vânzarea a două modele „velvet 125 c. nero – motobi" și a unui model „velvet 125 c. grigio – motobi". Anexele 8 și 9 la memoriul amintit conțin fotografii de scutere și de motociclete, iar anexa 10 la acest memoriu conține specificațiile tehnice a două modele „motobi" din 2004.

94 Trebuie să se constate că, astfel cum a susținut OAPI în ședință, aceste elemente, chiar apreciate global împreună cu cele depuse de reclamantă în fața diviziei de anulare, sunt de asemenea insuficiente pentru a face dovada utilizării serioase a mărcii contestate ca urmare, pe de o parte, a datei facturii, ulterioară datei introducerii cererii de decădere, și, pe de altă parte, chiar presupunând că acest element ulterior poate fi luat în considerare, a caracterului simbolic al vânzărilor intervenite.

95 În ceea ce privește, în al patrulea rând, argumentul reclamantei potrivit căruia camera de recurs nu a ținut seama de faptul că produsele din clasa 12, respectiv scutere, nu sunt articole vândute cotidian în cantitate mare, este suficient să se arate că documentele prezentate de reclamantă și care se raportează la perioada relevantă nu vorbesc despre nicio vânzare de scuter, singura vânzare care apare în documentele depuse la dosar și care este menționată la punctul 38 din decizia atacată fiind ulterioară perioadei menționate.

96 În consecință, chiar presupunând că, astfel cum pretinde reclamanta, piața scuterelor nu este o piață care se caracterizează printr-un număr ridicat de vânzări, reclamanta nu a dovedit nicio vânzare în perioada relevantă, ci o comandă de 26 de scutere concretizată într-o singură vânzare, astfel că, și dacă această vânzare unică ar fi fost luată în considerare pentru dovedirea utilizării serioase a mărcii contestate, ar fi trebuit să se constate că ea era în mod vădit insuficientă pentru a face o asemenea dovadă. Pe de altă parte, factura suplimentară emisă la Pesaro la 30 iunie 2010 la ordinul Motor Show

Center Sport Srl pentru vânzarea a trei scutere pentru suma de 3 448,14 euro, de asemenea ulterioară acestei perioade, nu menționează decât Motobi și, chiar presupunând că trebuie luată în considerare, nu demonstrează decât o utilizare cu titlu simbolic a acestei din urmă mărci.

97 Or, astfel cum a statuat Curtea, utilizarea serioasă trebuie înțeleasă în sensul că se referă la o utilizare care nu este cu titlu simbolic, numai în scopul menținerii drepturilor conferite de marcă (Hotărârea Ansul, punctul 69 de mai sus, EU:C:2003:145, punctul 36).

98 În ceea ce privește, în al cincilea rând, declarațiile angajaților reclamantei depuse în fața camerei de recurs (a se vedea punctul 57 din decizia atacată), care sunt documente ce emană de la întreprindere însăși, Tribunalul a statuat că, pentru a aprecia valoarea lor probatorie, trebuie să se verifice mai întâi veridicitatea informației pe care o conțin. Aceasta a adăugat că trebuie, așadar, să se țină cont, printre altele, de originea documentului, de împrejurările elaborării sale și de destinatarul său și trebuie să se ridice problema dacă, după conținut, pare temeinic și fiabil [Hotărârea Salvita, punctul 23 de mai sus, EU:T:2005:200, punctul 42, și Hotărârea din 16 noiembrie 2011, Dorma/OAPI – Puertas Doorsa (doorsa FÁBRICA DE PUERTAS AUTOMÁTICAS), T-500/10, Rep., EU:T:2011:679, punctul 49].

99 În speță, trebuie constatat că diversele declarații, scrise, toate, într-un mod identic, în care se menționează că vehiculele marca MOTOBI reprezentate în fotografiile anexate fuseseră dezvoltate, pregătite și promovate de reclamantă în cursul anilor 2004 și 2005, care emană chiar de la reclamantă, nu pot, în consecință, să constituie, prin ele însele, dată fiind această proveniență, o dovadă suficientă a utilizării serioase a mărcii contestate. Prin urmare, indicațiile care sunt cuprinse în acestea nu constituie decât indicii care trebuie să fie confirmate de alte elemente probante [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 decembrie 2005, BIC/OAPI (Forma unei brichete cu piatră), T-262/04, Rec., EU:T:2005:463, punctul 79].

100 Astfel, în lipsa oricărui alt înscris care să susțină informațiile cuprinse în aceste declarații, care ar putea confirma producerea și vânzarea de produse sub marca contestată, declarațiile respective, examinate în funcție de ansamblul celorlalte elemente transmise de reclamantă în cadrul procedurii administrative, nu pot să demonstreze că marca menționată a făcut obiectul unei utilizări serioase în perioada relevantă.

101 În ceea ce privește, în ultimul rând, argumentul reclamantei potrivit căruia camera de recurs nu a efectuat o apreciere globală, ci a separat diversele elemente supuse aprecierii sale, este corect că nu este exclusă posibilitatea ca un fascicul de elemente de probă să permită demonstrarea faptelor care trebuie dovedite, chiar dacă fiecare dintre aceste elemente, luat izolat, nu ar putea face dovada exactității acestor fapte (Hotărârea din 17 aprilie 2008, Ferrero Deutschland/OAPI, C-108/07 P, Rep., EU:C:2008:234, punctul 36).

102 Trebuie totuși să se constate că, în speță, aprecierea globală a ansamblului elementelor de probă prezentate de reclamantă nu permite nici ea să se considere că, în perioada relevantă, au fost realizate vânzări efective de scutere, astfel că este imposibil să se determine cota de piață a reclamantei sau activitatea economică efectivă a acesteia.

103 Rezultă din ceea ce precedă că trebuie să se respingă primul motiv, precum și acțiunea în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

104 Trebuie amintit că, potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor OAPI și ale intervenientei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă BENELLI Q. J. Srl la plata cheltuielilor de judecată.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 2 februarie 2016.

Semnături